

En katastrofe, at de ikke har Egon Mathiesens bøger i en ordentlig udgave

Samtaler med Flemming Mouritsen i perioden 2008 til 2012 ved Herdis Toft og Karin Esmann Knudsen

Hvad tænker du om billedbogssituationen i dag?

(Ser på billedbogsudgaver): – Det er det, der kan gøre mig så forbandet. Altså hvad det gør ved en oplæsningsituation ikke, Egon Mathiesen er en af dem, der virkelig har tænkt over det der i *Mis med de blå øjne*, op og ned ad bakke og så videre.... det er sikkert, fordi de bruger billigere papir, og det er billigere at trykke. Jeg ved, at med moderne farveteknik, hvis man vil investere i det, så kan man lave en kvalitet, der næsten kommer på højde med den her.

Men de har jo slet ikke råd til at bruge sådan noget papir i dag, så er der ingen, der vil købe bogen...?

– Egentlig kører de på discount, ikke, men jeg tror faktisk, at de vil kunne trykke dem for et par hundrede kroner.

Jamen, det er der ingen, der vil give.

– Men hvorfor fanden vil de ikke det?

Den her, den må jo ikke koste mere end 50 kroner, når det er klassiker... den her skal sælges i et supermarked ...

– Ja, det bliver de jo nu. Og det er noget andet ved det der pædagogiske, vi snakker om; det er det, at man går ned i kvali-

tet. Du kan bare tage illustrationer og den måde, man bruger de der legeudtryk, som skal motivere ungerne og gøre det sjovt. Prøv at sammenligne Søren og Mette med Storm P's ABC, hold kæft, det er jo virkelig at gå ned... discounttegneri...

(Ser på forskellige udgaver af Egon Mathiesens *Aben Osvald*) Det er også sjovt med den forside, for selvfølgelig... det er jo kraftfuldt med det store æble.... men det er egentlig mere spændende med den anden der, ikke, med historien der, som man så skal ind i.

Og sådan lidt klovneagtig..., men der har du den enkelte abe.

– Ja, det er sådan set pointen.. og så, prøv lige at vende den om..

Her har vi den lille abe og den store abe, det er det, du skal fanges på der. Her skal du fanges på nogle aber, der leger...

– Ja, og som har det fint, og æblet er til at beherske. Her har du en verden, hvor du bare kan sidde der og trykke dig.. der er et skift i børnebilledet på den her

Ja fuldstændig, det er jo en klode, ikke?

– Og det bogen handler om, er tilliden til de barnlige kræfter for at sige det sådan, og hvor forsiden udstråler afmagt. Men de er fantastiske, de første. Dem her, nogle af

dem fik jeg egentlig af boghandler Clausen på et tidspunkt; det viste sig, at han havde dem på lager, de originale udgaver. Det er mange år siden nu. De kostede det, han havde noteret i dem, selv om de var fra 1950'erne ..

Japanerne havde på et tidspunkt en patrulje i Skandinavien, fordi de skulle lave børnebogsinstitut og udvikle børnelitteratur og den slags ting, og da Egon Mathiesen var slået igennem, så var de nysgerrige efter Egon Mathiesen, og derfor opsøgte de både Gyldendal for at finde ud af, hvad de havde liggende, og de besøgte Egon Mathiesens enke, som var levende på det tidspunkt, og der fandt de så nogle efterladte manuskripter, blandt andet det her, som ikke var udgivet i hans egen tid, og som han ikke selv syntes levede helt op til standarden. Japanerne ville have det udgivet, men Gyldendal var ikke interesseret, så i stedet blev det til, at japanerne udgav den, og så måtte de så i anden omgang til Høst og Søn, det står der også: bogen er først udgivet i Japan, Tokyo, og så Høst og Søn i anden omgang, i 1988, så Japan, det har været der i 1986. Det siger også lidt om Gyldendal.

Ja, for dem har dét værdi – der er kendt af forældrene – som så sælges, når de får børn, og hvis den ikke har været kendt af forældrene.

– Og så er det led i deres satsning, der stort set er snævret ind til klassikere, og så har de sådan lidt nyheder indimellem, der forsvinder igen ret hurtigt. Sådan noget som det her, det burde simpelthen være

et krav, at enhver børnehave eller vuggestue havde de her bøger, og at de havde ressourcer til at købe, at det simpelthen var et krav til kommunerne, at de skulle købe et vist antal af kvalitetsbørnebøger og billedbøger af dansk aftapning. I den forstand går jeg ind for kanon.

De bøger på en hylde, som børnene ikke kan nå, jeg har set det flere steder..., de har en forestilling om at det her, det er noget, som er klassisk og fint, og det bliver sat op, så det skal formidles af pædagogerne til børnene, og almindelige billedbøger, det er noget, som børnene selv kan tage og lege med.

– Jamen det er jo fint nok, hvis bare de har det... og bruger det. Men tror du, at hvis man gik vuggestuerne efter, tror du så, der var ret mange af dem, der egentlig havde *Mis med de blå øjne* og *Aben Osvald*?

Problemet er jo, at mange af pædagogerne intet ved om børnebøger.

– De ved ingenting. Det er derfor, jeg har det med, at det kunne være meget godt med en liste. Det kunne være Egon Mathiesen og Ole Lund Kirkegaard. Men der er mange, der ikke har dem. Jeg har sagt til dem inde på Aros tre fire gange, at jeg synes, det er en katastrofe, at de ikke har Egon Mathiesens bøger i en ordentlig udgave.

Men dansk børnelitteratur er fuldstændig afhængig af, at der rent faktisk er et grundsalg til bibliotekerne.